

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 5.

V Ljubljani 1. maja 1889.

Leto IX.

Ukrajinska balada.

»Kám, oča mènih, dalje kám?
Le noter, noter v dvorec k nam!
Mrak pada na ravnino,
Noč že na Ukrajino.

Gost Vaš pravico od Bogá
Greh odpustiti Vam imá ...
Srcé mi le odkrijte,
Ničesar ne tajíte!»

Pač trudni, lačni že ste Ví ...
Tù náte hleba in solí!
Od pota si počijte,
Pri mēni prenočíte!»

»Težkó, hudó grešila sem,
Oh, grehe tri storila sem,
Tri hude, težke grehe ...
Podajte mi utéhe!

»Bog plati, mlada Vam gospá! —
Samí domá? Samí domá?
Kjé mož je vaš čestiti?
Kjé bárin plemeniti?»

Moliti vsak dan za možá
Obljubila sem iz srcá ...
Oh, večkrat opustila —
Greh prvi sem storila.

»Mož moj odšel je v daljni kraj,
Oj, v daljni kraj, ni ga nazaj;
Tri leta so minila,
Odkar sva se ločila.»

Posušil se je rožmarin
Usájen nje mu na spomín ...
Zalivati zabila —
Greh drugi sem storila.

»Odšel je v mátuško Moskvó,
Od tam pa v Novgorod — nató
V Sibirijo potóvat,
Kupčévat in trgóvat.»

Prišel bil k nam je mlad kobzář,
Oj, mlad kobzář, oj, lep goslář,
Opéval step-ravnino,
Opéval Ukrajino.

»Kak gospodárstvo káj stóji?
To pač velike so skrbí! ...
Imate déce zale?
Odrasle ali male?» —

Kazake v dumkah je slavíl,
Njih ženam krasne vence víl ...
Greh tretji sem storila:
Kobzářja — poljubila.

»Jedíni ótrok moj — Iván,
Kazaček bóder je, krasán ...
Vse sáma gospodárim,
Vse vladam in domárim.»

Bog pač mi grehe odpustí ...
A on, a on mi oprostí,
Ko pride iz tujíne? —
Po njem srcé mi gíne.»

»Oh, té skrbí, oh, té skrbí!
Lehkó se duša pogubí ...
Lehkó od prave poti
Napást nas zvabi, zmoti.

»On že sedí tù pred tebój:
Odpúšča vse, ti Taras tvoj,
A káka bo — pokora? ...
Poljúbi me, oj, Dora!»

Gorázd.

